

КОЛА-РИБАТА

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Живяла някога в град Месина една жена, която имала син на име Кола, който от сутрин до вечер се къпел в морето. Майка му го викала от брега:

— Кола! Кола! Няма ли да излезеш от водата! Да не си риба!

А той всеки ден плувал все по-навътре и по-навътре в морето. От непрекъснатото викане чак гърдите я заболявали. Един ден той накарал майка си така дълго да го вика, че нейното търпение се изчерпало и тя гневно извикала:

— Кола! Да станеш на риба дано!

Изглежда, че небесните врати в този ден са били отворени и проклятието на майката било чуто и в същия миг момчето станало получовек-полуриба. Между пръстите му израснали ципи, подобно на патиците, а шията му станала като на жаба. Кола повече не излязъл на сухо от морето и майката, като изгубила надежда да го дочака, скоро починала.

Слухът за това, че в пролива около Месина се появил получовек-полуриба, стигнал чак до краля. Той заповядал на всички моряци, щом някой от тях види Кола Рибата, да му предаде, че кралят иска да говори с него.

Веднъж един моряк, като навлязъл с лодката си много навътре в морето, видял Кола Рибата, който плувал недалеч от него.

— Кола — казал му той, — кралят на Месина иска да говори с теб.

Кола Рибата веднага доплувал до кралския дворец.

Кралят го посрещнал и любезно се усмихнал.

— Кола, ти си отличен плувец. Спусни се до морското дъно, обиколи с плаване Сицилия и след това ми разкажи къде морето е най-дълбоко и всичко онова, което видиш.

Кола се подчинил и заплувал около Сицилия. Скоро той се завърнал и разказал, че на морското дъно видял планини, долини, пещери и най-удивителни риби, но най-страшно му станало веднъж, когато той минавал край Фара и там не могъл да стигне до дъно.

— Но тогава върху какво е построена Месина? — попитал кралят. — Трябва да се спуснеш отново надолу и да видиш на какво се крепи моя град.

Кола се спуснал и прекарал под водата цял ден, а когато изплувал, казал на краля:

— Месина е построена на една скала, а тази скала се държи от три колони: едната е здрава, втората е с пукнатини, а третата е разрушена.

*„О, Месина, о, Месина,
в някой скръбен ден, Месина,
ще те глътне гълбината синя.“*

Кралят бил потресен от това известие и изпратил Кола Рибата в Неапол, за да види какво има под вулканите. Кола се спуснал надълбоко в морето край Неапол и след това разказал, че по своя път най-напред срещнал студена вода, след това гореща, а на някои места потоци от прясна вода. Кралят не искал да повярва на всичко това, но Кола помолил краля за две бутилки, гмурнал се надълбоко и напълнил едната с гореща, а другата с прясна вода.

Сега мисълта, че около фара на Месина морето няма дъно, не давала покой на краля. Той отново повикал Кола Рибата в Месина и му казал:

— Кола, ти трябва да ми кажеш колко е дълбоко морето около фара, макар и приблизително!

Кола се гмурнал и прекарал под водата два дни. А когато излязъл, казал, че не могъл да види дъното, защото на голяма дълбочина някъде отдолу излизал стълб от дим и мътел водата.

Кралят изгарял от любопитство и му казал:

— Хвърли се в морето от кулата на Фара!

Фарът се намирал на края на скалния нос. Някога там стоял часовой, свирел с тръба и размахвал флаг, за да предупреди минаващите кораби за опасни течения.

Кола Рибата се хвърлил в морето от кулата на Фара.

Кралят чакал ден, чакал два, чакал три дни, но Кола не излизал. Накрая той изплувал, но бил бледен като мъртвец.

— Какво има, Кола? — попитал кралят.

— Изплашен съм до смърт. Видях риба, в чиято уста може да влезе цял кораб! За да не попадна в нейната уста, се скрих зад една от колоните, на които се държи Месина.

Кралят слушал всичко това с отворена от почуда уста, но не чул най-важното: колко е дълбока водата при фара и обзелото го проклето любопитство още не го било напуснало.

— Не, ваше величество, повече няма да се гмуркам под водата. Страх ме е — казал Кола.

Като видял кралят, че трудно ще склони човека-риба, той смъкнал от главата си короната, която била цялата обсипана със скъпоценни камъни, и я хвърлил в морето...

— Извади я и ми я донеси, Кола!

— Какво направихте, ваше величество, та това е короната на вашата държава!

— Да, тя няма равна на себе си в света! Гмурни се и ми я донеси, Кола!

— Както заповядате, ваше величество ще се гмурна — отговорил Кола, — но сърцето ми казва, че няма да се върна на повърхността. Дайте ми една шепа леща. Ако оцелея, ще се върна, а ако изплува лещата — не ме чакайте.

Кола стиснал в шепа лещата и се хвърлил в морето. Чакали го, чакали го, но след като минало много време на повърхността на водата изплувала лещата.

И досега чакат да изплува човекът-риба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.